

domsforfølgelse, saa synes jeg ikke, der er nogen Grund til over for denne Mand at udelukke ham af økonomiske Hensyn.

Jeg forstaa heller ikke, hvorledes den ærede Minister i dette Tilfælde har fundet Anledning til at gøre det efter de Principer, som han selv har udtalt under Forhandlingerne her i Fjor den 7de Oktober. Da sagde den ærede Minister: „For saa vidt nu de paagældende have opholdt sig her i Landet i en Arrække, og, om jeg saa maa sige, ere blevne faste Medlemmer og nyttige Borgere af Samfundet, forekommer det mig, at Indfødsret maa meddeles dem.“ Jeg vil derfor tillade mig at spørge den ærede Minister, om han vil være tilbøjelig til for denne Mand's Vedkommende at optage ham paa Loven i Nar, for saa vidt jeg kan formaa Udvalget til at indstille ham? Og dernæst vil jeg spørge, om den ærede Minister ikke vil finde det rigtigt, at samtlige de Ansøgninger om Indfødsret, som indkomme, blive indleverede til de eventuelle Udvalg i begge Ting, saa at de kunne saa Lejlighed til at skønne over, hvorvidt Ansøgerne ere kvalificerede til at saa Indfødsret eller ikke, og saaledes, at Spørgsmaalets Afgørelse ikke kom til at bero alene paa Ministerens Skøn, men ogsaa Tingene kunde saa den afgørende Stemme med, som jeg mener, at de have Ret til at forlange.

Indenrigsministeren (Fingerlev):

Det ærede Medlem fra Horsens (Bajer) mente, at man i Landstinget havde udtrykt sig mindre korrekt, naar man sagde, at det var i Henhold til vedtagne Regler, at Indfødsret meddeles. Det forekommer mig dog, at naar man ser, hvorledes Landstingets Betænkning udtrykker sig, idet der staar, at „disse Grundsætninger ere af Ministeriet anvendte netop paa den Maade, som Meningen var, idet de ikke ere blevne betragtede som ufravigelige Bestemmelser, men som Grundregler, der tillade Undtagelser, naar særlige Forhold for enkelte Ansøgers Vedkommende tale derfor“, maa det ærede Medlem, der plejer at være Ordfører her for Indfødsretslovsforlaget's Udvalg, være fyldestgjort, thi Landstingets Ordfører erkender jo netop, at til Iyvende og sidst vil et Skøn over samtlige Forhold være berettiget, om han end vil have — og deri er jeg enig med ham, det prøver Ministeriet ogsaa paa —, at der skal følges visse Grundregler. Det ærede Medlem fra Bornholm (N. S. Jensen) spurgte mig, om jeg vilde være tilbøjelig til at understøtte ham i at saa en nærmere omtalt Mand optagen paa Lovforlaget. Det maa det ærede Medlem ikke vente, at jeg

skalde være tilbøjelig til, thi jeg har jo haft Lejlighed til at skønne over Spørgsmaalet og er kommen til det Resultat, at den vedkommende ikke burde optages paa Lovforlaget. Jeg vil i det hele advare imod, at man igen kommer ind paa disse Forsøg med Optagelser af forskellige Personer paa Lovforlaget under Sagens Behandling. Det vil give Anledning til store Uansælgigheder. I øvrigt vil jeg helst behandle denne Slags Spørgsmaal med Udvalget. Saa spurgte det ærede Medlem, om ikke Rigsdagen burde have Lejlighed til at være medadministrerende i dette Forhold, have Lejlighed til at gøre sig bekendt med og ytre sin Mening om de Ansøgninger, som indkomme til Ministeriet. Jeg skal dertil bemærke, at de Ansøgninger, som tages i Betragtning af Ministeriet, forelægges for Rigsdagen, Resten afflaas, og de sendes tilbage til den vedkommende Ansøger, ledsagede af de indsendte Bevisligheder og at jeg ikke kan se, at der kan være nogen Grund for Ministeren til at oplyse, hvad det er, han ikke har gjort. Ministeren skal begrundede, hvad han gør, men jeg kan ikke se, at der er Anledning for ham til at begrunde, hvad han ikke gør. Det ærede Medlem har jo Lejlighed til at saa Andragender, ogsaa med Hensyn til Indfødsret, indbragte her i Folketinget, men det ærede Medlem maa ikke vente, at Ministeren skal være ham behjælpelig i saa Henseende.

Bajer: Det var mig ikke muligt at opfatte alt, hvad den ærede Minister sagde, men jeg tror, at det væsentligste var, at Landstingets Ordfører selv havde indrømmet, at Afgørelserne her beroede paa et Skøn, uagtet der ogsaa var Tale om Grundregler. Jeg har kun sigtet til den ærede Ordførers Udtalelser i Landstinget den 24de November, og der finder jeg intet om Skøn, der er kun Tale om Regler. Det er blot det, jeg har sigtet til.

N. S. Jensen: Jeg kan ikke sige, at jeg glæder mig meget over det Svar, som den ærede Indenrigsminister gav mig paa mit Spørgsmaal. Den Vej at saa vedkommende optaget paa Indfødsretsloven ved Hjælp af et Andragende til Rigsdagen, kender jeg godt, men jeg troede ikke, det var heldigt at benytte den i nogen stor Udstrækning. Naar den ærede Minister i sin Udtalelse søgte at antyde, at det var heldigt at undgaa Forhandling om denne Slags Sager saa meget som muligt, og særlig ønskede han kun at forhandle med Udvalget desangaaende, saa mener jeg, at denne Maade at saa en eller anden, som vi anse for at være beret-